

med Hensyn til dette tredje Stykke, og som viser Faren ved at lade denne Bestemmelse staa. Det hedder nemlig i Bemærkningerne til Lovforslaget om denne Bestemmelse, at det er forbundet med stor Vanskelighed forud at fastslaa bestemte Regler for Udfindelsen af Værdien af Statens Ret. Det er ganske rigtigt, at det er saaledes, men derimod vilde det ikke være korrekt, hvis man tilsigtede at fastsætte denne Værdi gennem en Lov eller forbeholdt sig senere at lade det ske gennem en Lov. I Virkeligheden er Rettigheden begrundet ved Loven af 1862; er der Tvivl om denne Rettigheds Omfang, er det ikke et Spørgsmaal — forekommer det Udvalget — som bør afgøres af Lovgivningsmagten; men det maa henhøre under Domstolens Afgørelse. Det er navnlig denne Betragtning, som har henledet Opmærksomheden paa det paagældende Stykke 2 i § 4, hvortil Udvalget har foreslaaet, at dette Stykke skal udgaa. Der vil ingen Skade ske derved, og jeg vil tilføje, at naar denne Lov først giver Bestyrelsen en Ret til mod et vist Bederlag at indtræde i Statens Ret, er det efter min Overbevisning hævet over enhver Tvivl, at ogsaa denne Ret fra Bestyrelsens Side vil blive benyttet, og i alle Tilfælde vil saa denne Bestemmelse være uden praktisk Anvendelse. Jeg skal hermed tillade mig at anbefale de af Udvalget stillede Vædringsforslag.

C. Sage: Som det vil ses af Vædringsforslagslisten, er der 2 Punkter, paa hvilke Udvalget har delt sig i et Flertal og et Mindretal, nemlig henholdsvis Vædringsforslagene under Nummer 8 og 9 og Nummer 12 og 13. Den Meningsforkel, som finder Udtryk heri, vedrører Spørgsmaal, der ere af ikke ringe Rækkevidde. Det drejer sig om at sikre paa betryggende Maade, at den Ret, som Staten eventuelt overdrager til Kommunen, ogsaa helt og fuldt ud kommer Kommunen, og alene Kommunen, til gode. Min Opfattelse falder ikke ganske sammen med den ærede Ordførers i Henseende til Spørgsmaalet om den Ret, som Loven af 23. Januar 1862 hjemler Staten. Efter min Opfattelse er denne Ret langt klarere og mere utvetydig, end den ærede Ordfører antager. Det er i hvert Fald sikkert, at naar denne Ret overgaar til Kommunen, bliver den i Kommunens Haand en Ret af meget stor Værdi, og naar vi nu gennem denne ny Lovordning samtykke i, at Retten gaar over paa Kommunens Haand, er det ogsaa Lovgivningsmagtens Sag at sikre sig fuldt ud, at det virkelig bliver Kommunen, der kommer til at drage Fordel deraf. Som

sagt, de herhen hørende Spørgsmaal have været Genstand for Meningsforkel i Udvalget, og det er ikke lykkedes inden Betænkningens Afgivelse at opnaa Forstaaelse om deres rette Løsning. Siden da har der imidlertid mellem Medlemmer af Mindretallet og af Flertallet været ført yderligere Forhandlinger derom, og i Henhold dertil kan jeg sige, at man inden Sagens 3dje Behandling vil gaa videre med disse Spørgsmaals Overvejelse. Da dette er Tilfældet, anser jeg det for rettest, at de Forslag, der ere stillede af Mindretallet, paa dette Stadium blive tagne tilbage. Idet jeg derfor paa Mindretallets Vegne tager Vædringsforslagene 9 og 13 tilbage, sker det under den udtrykkelige Forudsætning, at Sagen vil komme til at foreligge klart og tydeligt til Afgørelse ved 3dje Behandling.

Formanden (Clausen): Vædringsforslagene Nr. 9 og 13 ere tagne tilbage. Maa jeg spørge, om nogen optager dem. (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, ere de bortfaldne.

Røffentved: I Anledning af Vædringsforslaget under Nr. 10 skal jeg tillade mig at fremsætte et Par Bemærkninger. Efter Loven af 1862 kunde Staten meddele Koncession til Anlæg af Sporveje, og naar en saadan Koncession kom til at lyde paa et Tidrum af over 20 Aar, hedder det i Slutningen af Lovens § 1, at saa sker det paa den Betingelse, at hele Anlægget ved Koncessionens Udlob uden Bederlag tilfalder Staten. De Selskaber, som ere blevne oprettede paa Basis af denne Lov af 1862, maatte vide, at de, naar Koncessionen udløber, maa aflevere deres Anlæg til Staten, men de kunde dog med en vis Rimelighed gaa ud fra, at Staten ikke som saadan vil drive et saadant Anlæg, og at Staten paa den anden Side heller ikke vilde være tjent med at lade et saadant Anlæg ligge ubenyttet hen. Man kunde med Rimelighed gaa ud fra, at der vilde blive truffet en saadan Ordning, at dette Anlæg vilde blive benyttet af andre, og der kunde saa ikke være Tvivl om, at det Sporvognsselskab, som i en lang Arrække havde drevet dette Anlæg og drevet det saa godt, at Sporvejstrafikken er gaaet op paa dette Omraade, vilde have en fortrinnsvis Ret til at komme i Betragtning, naar Anlægget videre skulde benyttes. For de Koncessionærs Vedkommende, hvor Eneretten først udløber om en Række af Aar, vil der ikke være Anledning til at komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, idet man der kan sige, at der er en tilstrækkelig Forberedelsestid til at kunne finde sig til Rette